

Nyhedsbrev 43, oktober 2017

Kære fredsvagt-venner og støtter

Alle tidligere Nyhedsbreve kan læses på http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_19, _18, etc. Fra 20 og opefter hedder linket http://fredsvagt.dk/off/dokumenter/Nyhedsbrev_20.pdf _21.pdf etc

Juli 2016 brød vi linjen så der findes ikke noget nr 38

Hvis man ikke ønsker at modtage FredsVagts Nyhedsbreve så send en mail uden indhold med subjekt 'Nyhedsbrev nej tak' til bojak_bludo@yahoo.dk fra den mailadresse det modtages på.

Hvis man ønsker at støtte os pekuniært er vores bankkonto 8401 1041096

VED KIRKEN

Vi holdt jo flyttedag 30. juni i øsende regnvejr, hvor jeg altså kom trillende med trailer fra Saxkøbing med nye opslagstavler. De gamle var – som det ses i vol. 42 – for nedslidte og i øvrigt for tunge med 12 mm plade. Og det var nødvendigt med en ny slags hjul, så de kan trille ind bag bænken.

Det er fint og velfungerende nyt grej vi har "fået" - tak til Kristian og Bo. Pladsen er nok lidt mere fortravlet end slotspladsen, men nu har det øsregnet og de fleste myldrer afsted for at komme i læ. Jeg kunne have solgt et flag, men der lå kun et fransk og det var ikke relevant. Mon en af jer har flag og vil lægge et par stykker i en lomme ? Vh. Eileen

Hatten af for dig Bo ! Kraftpræstation igen , igen ... vi må jo bare afprøve det ny look ... der har da vist været mindst 7 forskellige look gennem årene ...

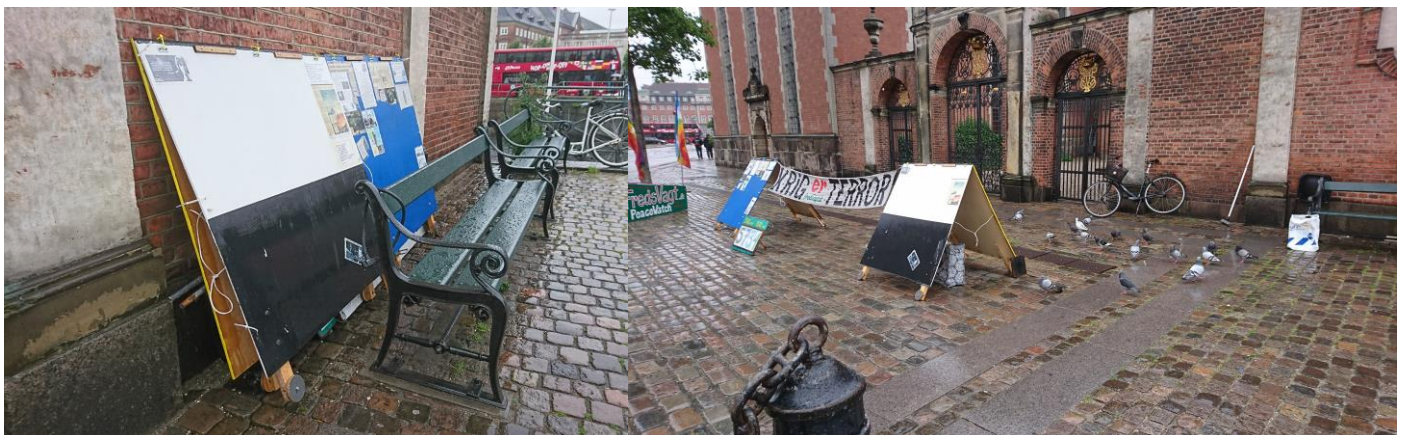
Jeg kan godt li' at du - trods det grålige vejr og vore grå duer - springer ud i ny intense farver. Vi kan sagtens overlade alle regnvejrets - og det dårlige humørs farver til militæret.

Jeg tror sagtens at jeg kan finde mig tilpas på kirkepladsen ... men jeg der ellers har Jesus som en af mine nødvendige samtalepartnere i etiske spørgsmål ... finder det altid lidt akavet med alle disse bygninger der efter min erfaring signalerer ret meget statsmagt og knap så meget fri ånd ...
Kh Inge

Og ja kære Inge, det er jo derfor jeg ikke er medlem af noget kirkesamfund. Den slags hviler ikke på kærlighed men på magt. Kirkernes imponerende bygninger der runger af sandheden om Gud. Og du har pligt til at tjene dine herrer, dine autoriteter som ved bedre end du hvad der er sandt og vigtigt. Altid ved de bedre.

Men så kom Klods Hans :-D Lad os vedvarende hylde ham i alle hans inkarnationer.

Men det var et sidespring. Lad os se begyndelsen til de nye opstillinger.

Og så står vi jo
lige overfor
Krigsministeriet
Så ka de lære
det:
Slip Freden Fri

Det er så den
udsigt vi nu skal
vænne os til,
mens de derovre
i
krigens tjeneste
skal leve
med synet af os
og vores protest
hver dag
et antal timer.

Og på den side
der vender over
mod
krigsfabrikken
Har jeg lavet en
kridttavle (sort)
hvor vi kan
kridte vores
uforbeholdne
mening om
deres
falsknerier.

SLIP
FREDEN
FRI
tegningen er
lavet af 'LKA'
til Østfyns
Fredsgruppe
i 1984.
Jeg
har farvelagt
sommerfuglene.

Det er et godt
budskab, gir
ikke logisk
mening, og er
dog 100 %
forståeligt
:-D

Nogen observerede et flag i Vrads (nær Silkeborg)

Og så så vor Kristian at tidslen groede fra stenbroen... ja, vi stikker, hallo dér Borg!... ha ha ha, ingen realiteter kun et meget flot symbolsk billede.

OM DUELORT

Mig:
Hvor farligt er det?
Vand og klud med

Kære alle.

Nu tillader jeg mig lige at blande mig selvom jeg slet ikke har haft fat i det nye grej endnu.
Duelort er en alvorlig sag, kan det tænkes at vi kunne finde alternativ placering af grejet? Bare for at være lysslukker og tænke nogle måneder frem, hvad stiller man egentlig op med frossen duelort? Og så videre....
Kærlighed fra det sydske græshav og Margrete

jeg svarer og skriver:

kære Minna et al

"Hvor en fredsvagt dog rejser uforudsete problemer!!!" Ha ha ha, ja sådan har det været i alle årene, det har du været med længe nok til at vide.

Ang. emnet så mener jeg stadig at en børste og en spand fyldt nede i kanalen er bedst. Med en børste kommer man mindre i kontakt med det ulækre vand. Handsker er måske osse en god ide, men det hele kræver en vis ordenssans.

Jeg kunne måske tro at det så ville være bedre at stille grejet bag ved den bæk der står ved gelænderet ved trappen ned til Nettobådene.

Men jeg ved ikke hvor stort problemet er, hvor meget de flyvende rotter skider på freden.

Nu ser jeg selv forholdene på tirsdag.

Vi opdagede jo meget snart at duerne havde holdeplads på kirketaget lige oppe over bænkebagene hvilke vi stille vort grej for natten. Og straks rejste sig en diskussion om hvordan vi håndterer det ulækre problem med duelort på opslagene.

Det viste sig sidenhen ikke at være noget stort problem, men af og til skal det vaskes af, og løsningen med spanden og børsten ser ud til at holde. Den er desuden god til at rense kridttavlen, hvis der skal re-kridtes; endnu kortere end twitter, lige op i fjæset på Krigsmini.

CASTING

Medio juli blev FredsVagten kontaktet af en caster der ville invitere os til en konfronterende diskussion om krig og fred på en svensk ødegård. Umiddelbart lød det jo sjovt, men der blev gjort forbehold for det underholdningsmæssige aspekt, det var jo reality-tv der var på banen.

Vi afventede, men det løb ud i sandet. Det rejste jo dog en god diskussion om mulighederne for at komme igennem i medierne uden at kompromittere sig selv.

KRIDTTAVLEN

Kridttavlen er et genialt udtryksmiddel. Som jeg har nævnt, det SKAL være lisså kortfattet som et haiku-digt. En tanke der kan bæres med af de folk der passerer. Det er vores beskedne, men dog bærende ambition.

Og den kan også bruges af børn

DEBAT OM MODENS OG TØJETS BETYDNING mm

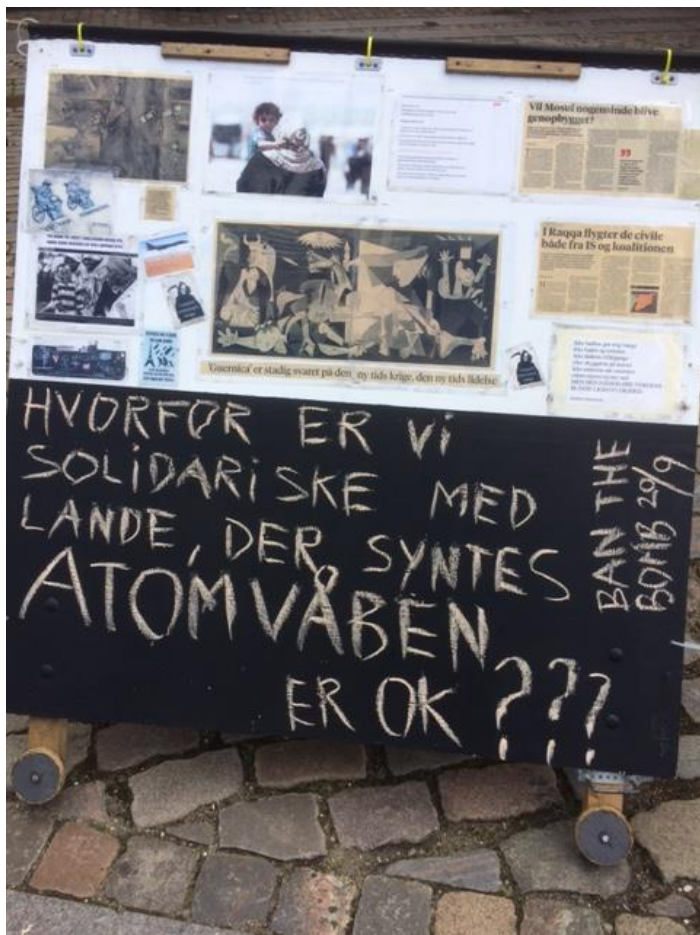
Det første jeg ser i det billede er camouflagen. Det meddelte jeg som kommentar til billedet Margrete havde lagt op. Det kom der en meget lang tråd ud af... for lang til at gengive her.

Jeg har ikke indhentet tilladelser til at offentliggøre disse interne skriv, så jeg nøjes med mine egne betragtninger; dels om dialogen, og dels om emnet.

Angående dialogen blev jeg påduttet aggressioner jeg ikke følte jeg havde, mens min pointe om sammenhængen mellem

æstetik og holdninger, og således den ubevidste støtte til militariseringen, ikke rigtig fik gensvar. Jeg følte mig udskældt over at jeg gik ind i det 'personlige rum' og påpegede en fejl i det ellers dejlige billede. Og det ER måske et udtryk for min sindstilstand... thi selvom jeg ikke følte mig aggressiv lige dér, så er jeg jo grundaggressiv overfor den militaristiske konsensus, som også dette tøj er et udtryk for. Den tankeløse tilslutning til det alment anerkendte uden at spekulere det mindste på hvem der har interesser i hvad... i krigen. HVEM F... er det der tjener milliarder på smadringen af andre menneskers lande. Og det er de samme som har magt til at bestemme disse krige. Men den tankeløse ser det ikke. Det er det der gir mig mental kvalme fordi jeg skal indse... det er MIN kognitive dissonans at indse at fårene blir aldrig klogere, ligemeget hvor meget de går i skole... eller måske netop [FORDI de går i skole](#). De bekender sig til autoriteterne. Jeg læste netop at 25% af danskerne syntes at Fogh er den bedste statsminister vi nogensinde har haft. Jamen...

Og så er der jo det helt utrolige forhold at Danmark går ind for atomvåben, idet vi som legitim demokratisk nation undlod at stemme for en FN-resolution der fordømmer A-våben.

Det siger jeg til skoleklasserne der skal på havnerundfart: Danmark går ind for atomvåben. Det er jo et meget direkte og provokerende udsagn. Og så følger jeg op med et: Gå hjem og spark jeres forældre i røven! For mig en billedlig måde at huske dem på at deres forældre er demokratisk medansvarlige medborgere.

Men igen møder jeg modstand i min egen kreds. Er jeg blevet for rabiat. Er jeg blevet for vred, for misantropisk, for sur, for aggressiv. Selv føler jeg at jeg taler respektfuldt til de unge mennesker men uden at foregøgle dem noget, når jeg let kryptisk opfordrer dem til at sparke deres forældre i røven.
 - Så blir de da sure!, siger én.
 - Ja!, svarer jeg med et smil... smil skal der til; men det er DIN fremtid det handler om!

HVERDAG

Jeg havde ellers lovet mig selv ikke at belemre jer med for mange af mine misantropiske betragtninger, og i stedet grave ned i mail-bunken med gode indlæg og fortællinger. Men først vil jeg da lige selv være lidt positiv (på opfordring ☺) og påpege at vi har fået et godt forhold til søens og kirkens folk. Vi snakker en del med Nettobådenes personale; styrmænd, guider og billetssælgere. Især styrmanden har tid mellem ankomst og afgang og kommer af og til op, kikker på vores ting og får en god snak.

Og kirken... Kristian modtog en dag en kande kaffe derindefra med venlig hilsen og respekt, og jeg påpegede ved lejlighed at de nok burde fylde nogle revner i mursoklen ved gitterdørene ind til den lille grusplads med Danmarks mest berømte søhelt, den norske Peter Wessel.... nåhja Tordenskjold... inden frosten sprænger.

Det er dog lidt svært (i al fald for mig) at være venlig hele tiden da det jo er en kirke for flåden. En dag ku jeg ikke undgå at gøre opmærksom på at Danmark er altså i angrebskrig, da jeg blev nægtet adgang til at låne toilettet lige indenfor, fordi kirken var lukket for offentligheden i anledning af... husker jeg ikke. Jeg var ved at tisse i bukserne, så er det svært at være ydmygt venlig når man nægtes adgang til et semioffentligt toilet, betalt over skatterne, fordi krigen lige skal velsignes – eller hvad det var.

Margrete skriver medio juli
 Kære venner.

I forgårs kom jeg hjem fra en måneds dejligt ophold i mit lille sydgræske paradis, fyldt med ro i sjælen og helt blå i hjernen. Det er lykkedes mig at drikke, mindst, et par kasser bjerge med mine soltrætte øjne og jeg føler mig meget heldig, fordi jeg har dette skønne retrætested.

Stor var min iver, da jeg hastede ind, for at prøve vores nye omgivelser og grejet igår. Og så i regnvejrr, som jeg jo ikke har set noget til den sidste måned. Det er nemt at blive overstimuleret, når man kommer fra the middle of nowhere og det blev jeg da også. Der er en sand vrimmel fra alle lande og de der sejlerfolk er meget snakkesalige, så den halvtomme følelse, jeg nogen gange kunne have, når vi stod på vores "egen" plads, den udeblev totalt.

Grejet var nemt at stuve af vejen og duerne var venlige og undlod at ramme mig med deres kasteskyts.

Idag var det så dejligt solskinsvejr og de turivrige mennesker, i alle aldre, var mødt talstærkt op. Der var en del børnegrupper med deres pædagoger, og en af grupperne satte sig foran vores banner og spiste deres medbragte mad. Men ak, et vindstød, trak den ene vægavis omkuld og heldigvis var ingen børn under den, da vi rejste den igen. Jeg afmonterede banneret og bad en stille bøn om at det aldrig må ske igen.

Det nye grej er nemt og dejligt gennemtænkt at arbejde med, men det at tavlerne er så lette giver altså lidt for megen vind i sejlene sommetider. Var der noget med nogle pløkker?

Trekanten med de tre flag kunne også godt bruge en pløk, det meste af tiden stod jeg og holdt på en af stængerne, for at det hele ikke skulle sejle over på shopping i Magasin du Nord.

Der var en delegation af meget magt -og betydningsfulde krigere på besøg, de var så vigtige at de MP'ere der stod vagt, udenfor Krigsministeriet, var i gallauniformer, I véd med røde gamascher og hele pivetøj. Jeg savnede en PEACEfane at kippe med, vi står godt for den slags på den nye plads.

Jeg er glad for at være kommet hjem til vores betydningsfulde arbejde i Fredsvagten - tak fordi jeg må være med her.

Kærlig hilsen Margrete

Kære Margrete !

Gode observationer jeg er selv begyndt at holde af den ny plads som livet er dér nu i sommertiden. Jeg tager en hammer med næste gang jeg kommer på vagt og hamrer de 2 pløkke vi havde ovre på Slotspladsen til trekanten ned på det sted jeg bedst kan li' at sætte 3-kanten op.

Vi har jo ikke været der længe - 13 dage faktisk - men jeg synes der er adskilligt mindre vind her end ovre på Slotspladsen. Faktisk er det første gang jeg hører at noget er blæst omkuld her.

Jeg har selv undret mig over at så let materiale kunne stå op når jeg var deri dag var der overhovedet ikke noget vind på den del af vagten som jeg havde efter dig. Men da jeg skulle over til Børsen for at tage linie 2A mod Amager stod alt løst hår og tørklæder vandret ud i luften på grund af vindstød der tilsyneladende kom i kraftige stød ovre fra Højbro Plads og hen langs Christiansborg men ovre ved Netto-bådene havde jeg haft det vindstille . Jeg håber det bedste ...

Men til vinter er der nok ikke så meget dejligt folkeligt liv. Men jeg nyder det mens det er der. Det er helt perfekt for mig selvom jeg graver mig igennem børnehaver og familiencykler for at sætte tingene på plads.

Atmosfæren er hyggelig. Selv de meget absurde og ceremonielle uniformer vi med mellemrum ser besøge ministerier ser næsten helt teaterkulisse-agtige ud ... som i en ballet af Tchaikovsky ... men det er jo blålys ... de går faktisk ind i Krigsministeriet. Og nogle dage efter er deres uniformer grøn-brune-camouflage-farvede og de sidder i Qatar på en base ved en skærm med den bedste danske militære radar udstationeret og siger: bomb !

Kirken havde i går ukrudt-afbrændingsmand inde i deres gård ... han var også udenfor deres jernport og afbrænde. Jeg talte med ham og sagde at vi elskede den store tidsel inde i hjørnet. Han spurgte så om han skulle afbrænde under bænke. Jeg svarede at vi ikke var bange for ukrudt ... han smilede og sagde : åh jeg forstår ! ... han er helt nederst i hierakiet derinde og nuldrede så ind og fandt lidt omkring Tordenskjold-statuen ved kirkens krigs-mausolæum.

kh
Inge

EILEEN

Kære Margrete. Tak for en opmuntrende beretning fra fredsvagten. Det er en god ide med nogle pløkker til at holde grejet . Jeg har endnu ikke oplevet vind ved kirken. MEN til gengæld har jeg set mig arrig på de to forladte cykler. Den ene flytter jeg længere og længere væk, når jeg er der og den anden kræver en kraftig saks - sådan en har jeg ikke. Vh. Eileen

REGN

Juli var en våd måned.

Jeg havde mine solide goretex-sko på men det var ikke nok til 1½ times tømmerdrenge.. sjap sjap. Inden det begyndte fik jeg dog nusset om min lille pyroman og brændt et gammelt lys i bund

Rapport fra dag 5757

Kæft det regnede så jeg lukkede en halv time før.

Men inden regnen slukkede de sorte rester brændte jeg det gamle lys ud – stort bål op ad kirkemuren, der dog ikke blev sodet.

Jeg kunne i betragtning af vejret slet ikke tænke på at lave et nyt lys, men der er næsten heller ikke noget paraffin. Hvor meget har du på lager PH? Skal der snart købes en ny portion.

Da jeg skulle lukke fandt jeg låsekæderne i den ene pose – fint nok, men de ligger der åbne og med vores kode intakt. Jeg foretrækker at de låses fast til bænken når vi har åbent og således ikke røber koden, og ikke i et ubevogtet øjeblik er til at løbe med.

Skibet behøver et nyt hjul. Jeg kan godt ta mig af det men det blir først mandag d. 31. hvor jeg igen har været hjemme og vende.

Hjulene på opslagstavlerne er stadig for stramme... har du løsnet dem Kristian?

Pinden bag på dagtællerskiltet er ødelagt – behøver vi den?

Kram
Bo

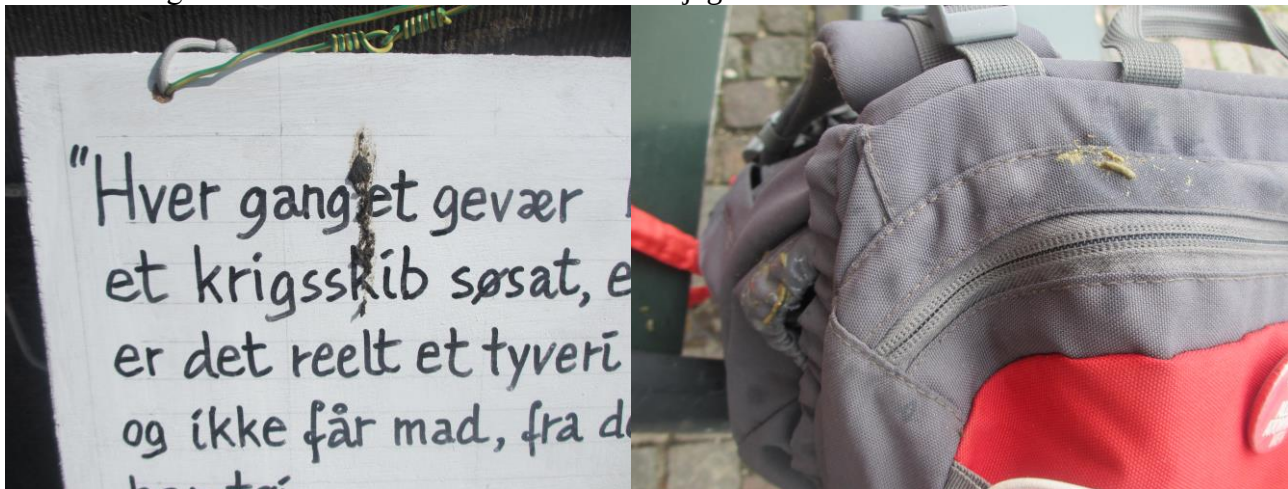
Ja grejet,
hjulet er
slidt op og
nye løs-
ninger og
bøsninger
gnaver i
pladerne...
måle op til
reparation

Jeg satte forsøgsvis gummi; en halveret cykelslange, på hjulene på den ene opslagstavle for at teste om det kan svare sig... det tror jeg det kan, her et par måneder senere.

Men ellers kører det gelinde; grejet er nemt at pakke ud og ind og duerne skider slet ikke så meget som vi havde frygtet.

Det har så været på forslag at fjerne vandspanden med børsten, men den er jo osse god til at rense kridttavlen og desuden er der altså duer... nå det har jeg nævnt

TURISTERNE

Og turister... som dog ikke meget interesserer sig for os, kaster henkastede blikke på vores ting.. Det er sæføli osse afhængig af hvor meget man selv går til dem.

Lige her er det dog lørdag og bryllup #? 6 bryllupper på en dag og hver gang bimler flådens klokke hyggeligt eller irriterende – alt efter temperament.

Bryllupsgæsterne har lejet en nettobåd og slæber vin og øl ombord. Ved et af bryllupperne var der noget engelsk familie hørte jeg og faldt i snak med en sådan herre på min egen alder. Han var hoveddrystende enig i vores projekt og så snakkede vi i øvrigt om hans tilknytning til Danmark.

En anden yngre gæst i ulastelig habit kom hen hvor jeg stod med min **'9/11 Truth Now'** tshirt, og spurgte åbent og venligt: Hvad er sandheden da?

Sandheden er at vi ikke kender sandheden!, svarede jeg, i overensstemmelse med sandheden. Det indrømmede han beredvilligt og så talte vi i stedet om konsekvenserne af undertrykkelsen af sandheden. At vore magthavere har magt til at gøre det. At de kan foreholde de såkaldte demokratiske folk væsentlige oplysninger til forståelse for hvad der foregår i samfundet. Og endda prise demokratiene. Han opponerede lidt mod mine rabiate synspunkters levertran... men jeg lod det bare synke ind og ønskede ham en god fest. Den kognitive dissonans skal blødes op ;-)

Sådan noget er jo højdepunkter, men der er osse mange stunder hvor der ikke rigtig sker noget som helst. Hvor den menneskelige kontakt er et nik til flaskesamleren der lige kikker i 'vores' skraldespand. Jeg ku jo osse prøve at blive lidt mere udadvendt igen.

Så endelig en dag ultimo august kom der en ung kvinde og låste den vandsælgervogn op som stod låst til bænken inde i hjørnet. Hun var polsk og talte engelsk (sæføli). Hun var tyve år, lidt illegal og sort i det og tjente en halvtredser. Men det var halvkoldt den dag så hun solgte ikke så meget. I stedet fik jeg mig en god snak om at være ung polak i København. Hendes kæreste hjemmefra var her osse og ernærede sig som cykeltaxist. Han kom forbi og hyggede lidt om hende.

Hvad har det med fred at gøre (?) Det er vel freden i os selv ved at være venlige. Den fred der skal brede sig så man ikke frygter sin næste, som det jo desværre og suk er blevet trendy her i vores xenofobisk globaliserede samfund.

Nå nu blev jeg lige misantropisk igen. Undskyld

I øvrigt angående den vandsælgervogn; 10. august skriver Kristian

Jeg har talt med bossen for vandflaskeudsalg om at de lænker deres cykel for natten, således at cyklen ikke spærrer for vores grej, som den gjorde i dag.

DE STORE LINJER

Dette er jo helt nede i hverdagen. Ude på de store linjer kørte/kører absurditeterne videre for fuld skrue. NATO+svenske flådeøvelser i Østersøen. Dæmoniseringen af Rusland, der uanset hvor latterlig den er, kører videre som sidste nyt fra 'oldermændene'... hvor er Klods Hans.

Vi kan ikke gøre andet end at stille dagens tekst op mod Krigsministeriet og den utrolige minister Dolph (som vi kalder ham siden han erklærede på live-tv at 'Samtale er den sidste udvej!') Og med Flådens Kirke i ryggen har vi alle kræfter rettet mod hykleriet.

Men det er jo den stille undergravning, vi har ikke kræfter til den logiske konfrontation. De har medierne og således folkets holdninger i deres hule hånd. Det ser vi igen og igen.

Hvad skal der til før freden rykker? Ikke engang truslen om atomkrig anfægter os. Jeg formoder at vi tror på at USA vil beskytte os med deres højt besungne atomskjold. Jeg ved det ikke; folkesjælen er mig en bestandig gåde

KRIGENES HYLDEST

Og så oprandt jo den årlige flagdag 5. september. I år blev vi dog ikke forflyttet da vi ikke spærrer for det fiine arrangement, som heller ikke kan være på Slotspladsen der jo er gravet op. Men vi fik dog lejlighed til at hilse på hyklerne og lakajerne da en del af dem jo sku i kirke for at modtage præsternes velsignelse af deres dødsmaskine, og græde krokodilletårer over dens konsekvenser for deres personale. Hvor meget man har tilovers for ofrene foran maskinen ved jeg ikke – det fylder ikke i hyldestbilledet.

Krigsminister Claus Dolph kom storsmilende over fra sit ministerium, og straks jeg så skyndte jeg mig væk til sikker afstand fra uddunstninger.

Jeg ville bare være kommet til at sige noget jeg ikke sku sige dér hvor vi jo ifølge grundlaget skal holde fred med dem der går forbi.

Der stod en flok jyske damer lige foran os og ventede på at få et glimt af dronningen... eller i det mindste hendes royale bil, og jeg er ved at opruste min indre højskolesangbog, så de fik Jeg er Havren og Jylland mellem Tvende Have. De smilede små husmor-smil og jeg ku se på læber at der blev sunget med. Og 'mine egne' sang med på det noget usædvanlige freds-repertoire, men så kom medaljerne marcherende: "he's the Universal Soldier, and he really is to blame..." Jeg huskede ikke lige på 'Tingelinge Later' som jeg ellers før har brugt til Inges store begejstring.

Doris derimod vakte begejstreng som 'den farlige dame'. Hun havde stillet sin cykel med tildækket cykelkurv lige op ad kirkemuren, hvilket bragte nogen opstandelse blandt de tilstedeværende ordens-myndigheder. Heldigvis fik Kristian – tror jeg – hurtigt bragt sagen til opklaring. Og endnu eksisterer der heldigvis konduite hos de almene betjente, der jo også er en del af demokratiet... endnu. Så den farlige dame trak sin cykel rundt for at finde et sted hvor ordensmagten ikke ville blive nervøs.

Den farlige dame to dage før til stormøde i Jessies solbeskinnede minihave i Smørum... her behørigt flankeret af Jessie og Angelika. Hygge og alvor i god blanding.

Minna skriver dagen efter
Kære fredser
Tak for en fin flagdag i går!

Som I ved, gik Jessie og jeg til møde om bombeflyvere bagefter på Tøjhusmuseet, hvor de havde udstillet to modeller af hhv F16 og F35, og det var lige så ubehageligt som vi havde ventet, så det var rigtig godt at være to. Nu ved vi så en hel masse vi ikke vidste før om militært isenkram, forskellen på F16 og F35, og hvad man bruger hhv bombefly og droner til, og det kan formentlig være godt nok i forhold til hvad vi går og siger når vi snakker med sagesløse medborgere. Den første taler blærede sig med at han var den eneste ikke-amerikaner der havde fløjet testture. Den anden, astrofysikeren, talte om fordelene ved ufejlbarlig elektronik over for knap så ufejlbarlige mennesker når man skulle ramme "militært legitime mål". Begge disse to første talte hele tiden som om det var givet at det var "os" der styrede bomberne og "de andre" der var legitime mål. Mikkel Vedby-Rasmussen var kun en smule mere nuanceret i den henseende for så vidt som han talte om to sider i en given konflikt. Hans indlæg var mest historisk og påpegede de forskellige former for krigsførelse Museets udstilling illustrerede, men da han nåede til det sidste nye, var hans holdning at uanset graden af teknisk raffinement var årsagen til krigen at finde i at mennesker simpelthen gerne vil slås. Det var faktisk bare en velargumenteret udgave af den holdning vi tit møder på vagten: at der altid har været krige, at mennesker nu engang er krigeriske, og at det er der ikke noget at stille op mod.

Jessie og jeg tog tungsindigt vores fadøl med ud af huset og ind i bibliotekshaven, hvor vi lige så stille i fællesskab fik samlet os selv sammen igen.

Kærlig hilsen fra Minna

-----.

Kære Minna - og alle. (Jessie ½ time senere)

Tak for din fine opsummering af aftenen. Vi forøgede da antallet af kvinder i forsamlingen med 100%. ☺

Jeg er stolt af du rejste dig og præsenterede dig som fredsvagt inden du spurgte dem om de aldrig overvejede andre muligheder.

Den 'stolte testpilot' blev så provokeret at han stak den sædvanlige sure bemærkning ud om hvad vi så ville gøre ved ISIS, så Mikkel Vedby skyndte sig at trække debatten hen på de tekniske ting. Det var noget af en mundfuld oven på dagen, hvor det officielle Danmark fejrer de soldater, de sender ud for at "skabe en bedre verden"! Suk.

Så var det trods alt godt, vi kunne skylle det hele ned med en fadøl - i den fredelige Bibliotekshave.

☛☛☛ Fredskram fra Jessie.

*-----
Kæreste Minna & Jessie ! (Inge en time senere)*

Jeg fik beskyttet min livsglæde og min måde at sørge på ved at forblive i musikkens verden sammen med Bo & Kristian så jeg nåede ikke ud af min psykisk beskyttende John Lennon verden som jeg befinder mig dejligt i ... de forbimarcherende ansatte i dødsindustrien (de er efterhånden rigtigt mange mennesker hva') og deres psykiske rum kom derfor ikke rigtigt "ind" til mig .

Jeg havde bare en smuk dag sammen med en håndfuld musicerende fredsentusiaster omgivet af en absurd by klædt ud i alt hvad militær-parader kan skabe af "fest". Jeg var klar over at jeg ville gå i psykisk sort reparations-tilstand hvis jeg gik over i Tøjhusmuseet.

Ja ! der har altid været krig ... det synspunkt deler jeg med Mikkel Vedby Rasmussen ... da det jo er en historisk kendsgerning. Jeg er ikke klar over om han accepterer det (at mennesket er et dårligt dyr) - det fremgår ikke ganske klart af hans forskning som jo bestemt også opfordrer til mere realisme .

Der er jo også delte meninger om voldtægt og mord ... nogle mener at det kan reduceres til - næsten nul.... f.ex. jeg . Alligevel frygter 38% af europæiske kvinder at det vil ske for dem og nogle kvinder i det indiske "silikon valley" er nu gået i gang med elektroniske dimser der måske kan hjælpe familierne med tidlig varsling ... den indiske regering er også interesseret (på grund af penge ... da der er fald i den kvindelige turisme til Indien) .

Nåeeh ... tak til vore 2 trubadurer for en smuk dag i livsglædens beskyttende lys . Hvorfor pokker skulle John Lennon dog myrdes ??? Jeg kan bedre forstå at de krigsglade magthavere skaffede sig af med Jesus .

Nåeeeh... og tak til dig Minna for at accompagnere Jessie over til begivenheden i dødens museum .

FN-DAG

Men to uger senere var det vores tur til at flage igen. Jeg var skeptisk overfor om vi ku leve op til sidste års succes, men det ku vi åbenbart. Der var den samme musikbesætning og nogenlunde samme antal deltagere. Og lisså godt vejr med lissågodt humør :-)

Jessie var primus motor og instruerede ved afgang, såvel som flere gange undervejs

Hun havde fundet på at vi sku sætte en fredsdue i et glasbur fast på bolværket ind til den sidste del af flådehavnen i Københavns Havn, med påskriften: "I TILFÆLDE AF KRIG – KNUS GLASSET" Ha haa sjov ide... det var jo lige før man ønskede sig krig for at den stakkels hvide due ku få fri for sin gidseltagning.

TIDEN GÅR

Jeg kom for sent igen. For snart et år siden skrev jeg mit retrætemanifest, som Politiken trykte som kronik ved årsskifte. Og selvom jeg selv af og til tænker at det kun var et mediestunt fordi jeg alligevel ikke ka la vær at ytre mig, så mærker jeg også at det er sandt. Det har været som om jeg var prof, at skrive dette nyhedsbrev.

Som I ser, som er nået så langt, så har jeg i højere grad citeret andre fredssere. Det står (næsten) som det står. Og hverdagen går.

Lige om lidt 19. oktober runder vi 16 år. Hvad betyder det udover en personlig stolthed og sporadisk inspiration... mest som pæne taler og ros og skulderklap, men ikke inspiration til at komme og være med eller på anden måde stemme med fødderne. Jeg ser at andre gode fredssere annammer stoltheden efterhånden som de har arbejdet sig ind i FredsVagtens rygrad.

Jeg får dårlig samvittighed af og til fordi jeg er blevet syg. Jeg er jo ikke syg i patologisk forstand; men jeg er syg i sjælen ved udsigten til fremtiden. I alt hvad jeg gør, tænker jeg at det er så fucking ligegyldigt; Verden, som vi har kendt den; vor tids Atlantis, går alligevel under snart i sin egen succes. Vi kom for tæt på Gud /Allah /Jahve hvad det så end er for noget. Men uanset skider vi så grundigt i vor egen rede at Gaia må sanktionere menneskeheden med en kraftig åreladning. Måske udslettelse. Det er sket før i Jordens historie.

Oveni er der klimaet, om det nu er menneskeskabt eller ej, så er det en realitet... er det Gaias forsvar, ligesom feberen er menneskets forsvar mod bacillen?

Så hvad skal jeg bruge personlig stolthed til hvis der ikke er nogen efterkommere der kan mindes. Om vi lever videre efter døden er et evigt filosofisk spørgsmål, men i al fald 'lever vi videre' i mindet hos vore efterladte og det træ vi har plantet. Men hvis alting bryder sammen i et nyt Ragnarok er der ingen efterladte til at huske på. Det er ligesom den dødsdømte der må leve i nuet.

Men stadig dokumenterer jeg FredsVagtens historie, fordi jeg også kan mærke konsekvensen af at gi op; som Don McLean skrev i sin sang til Vincent (van Gogh): *and when no hope was left inside in that starry starry night, you took your life as lovers often do*. Så stadig passer jeg mine vagter når jeg er i byen. Stadig muntre jeg mig med mine børnebørn, stadig elsker jeg min kone, stadig nyder jeg naturen og en god cykle- eller gåtur. Stadig graver jeg i min have, slår min plæne og pudser vinduer.

Men jeg prioriterer ikke at ta til København her fra Lolland for at deltage i protesterne ved åbningen af Folketinget. Jeg har set for mange sølle demoer der for mig mest er kontraproduktive fordi de først og fremmest demonstrerer at der er IKKE nogen politisk kraft på gaden.

Og mit misantropiske humør skal ikke længere spredes ad denne kanal, så måske blir det det sidste nyhedsbrev for FredsVagten.

Så lad os da slutte af med at godte os lidt over duernes 'angreb':
(det er NATO-chef Stoltenberg der får klatten)

Tak fordi I lyttede
Bo

